

„Ali ste res mislili, da Vas pustim samo ponoči, v nedeljo zvečer?“

„Ni me strah. Ko ga naj bi se bala?“

Pričela sta polagoma stopati drug ob drugem.

„Kako sodite o Minki? Meni silno ugaja, kadar se tako razvname, da vse kipi v njej. Idealna ženska!“

„Zame ste veliko bolj idealni — Vi! Ne zamerite, če govorim odkritosrčno. Ko ste ob debati tako skromno molčali, ste se mi zdeli, kakor tihi, trpeči ideal, prava ženska duša. Teh bolj potrebujemo kot socialistov!“

„Bogve!“

„Resnično! Minka je otrovana po vpuhlem demagoštvu. Sama — zlato srce — le žal, da je zapeljano.“

„In vendar stori mnogo dobrega.“

„Ne tajim. Ali to ni poklic žene, to je javnost — in javnost sodi možu.“

„In zakaj zahteva javnost od nas javne službe?“

„Socialna beda — socialna krivica!“

„To je resnica, gospod Brest! Zakaj se nas mora živiti toliko s kruhom, ki je tako grenak.“

„Žalostno.“ je dostavil Brest.

Molče sta stopala dalje in prišla do Smrekarjevega dvorišča.

„Gospodična, jaz sem prepričan, da se Vi ne boste dolgo nasičali s tem grenkim kruhom. To bi bilo preveč krivično za Vas.“

Alena ga je pogledala.

Roki sta se obrnili v slovo, Alena je občutila, kako krepko jo je stisnil Brest, in vsa se je vznemirila.

(Dalje.)

REINKARNACIJA.

Zložil Jos. Lovrenčič.

Iz mraku se je vzel in me je objel,
da sem ga začuden pogledal.
V besedi prikrit mu bil jok.
Otrok?
Molčal je in ni mi imena povedal.

Ah, v teh rokah je bila moč
in rastla — tako raste tema iz večera v polnoč —
in solzno besedo kovala v povelje:
Z menoj te pot pelje!

Sledil sem in prej ko je srce vprašanje
zaklicalo kam,
vzcvetelo že v njem je spoznanje:
pred nama se dvignil skrivnosten je hram,
iz njega prišla mi bridkost je naproti
in vedel sem — konec je poti!

Vstopili smo — na levi bridkost, neznanec na desni
in sem obstal
in vztrepetal.
Neznanec je dvignil roko in pokazal na sliko,
bridkost je zaslutila uro veliko
in k srcu prižela se je — a jaz sem poslušal glas resni:
Jih vidiš, orle, do neba azurnega k solncu hitijo,
da v njem se v plamen spremenijo,
v plamenu se v novo življenje spet strnejo
in močni kot nikdar se vrnejo
in vsemiru zakraljujejo! — — —

Končal je, pogledal me z ognjem v očeh.
Bridkost se je zgrudila in je klečala na tleh!

Pozdravljen, neznanec, sedaj te poznam!
In sram me je in se kesam,
da jok sem čutil v tvoji prvi besedi! —
Pogum, ti moje sanje s sabo odvedi,
orli naj bodo, ki k solncu potujejo!